

ANASAZI

Een mythisch verhaal over leiderschap

Geschreven door Casper Hoenderdos

2^e druk, verbeterde uitgave 1 mei 2020

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval. Voor al het gebruikte fotomateriaal is gezocht naar de auteursrechthebbende. Mocht u rechthebbende zijn in deze dan kunt u contact opnemen met de schrijver van dit boek.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver C. Hoenderdos worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is of (iii) voor het overnemen in enig dag-, nieuws- of weekblad of tijdschrift (al of niet in digitale vorm of online) of in een RTV uitzending.

Er brandde een klein schemerlampje op het nachtkastje naast het bed van Little Hawk. Het zachte licht bracht de kamer in een mystieke sfeer. Voor Little Hawk was het tijd om naar bed te gaan. Hij zat rechtop in zijn bed en wachtte tot zijn opa Tanoan naar boven zou komen om hem welterusten te zeggen. Hij hoopte op één van zijn mooie verhalen. Het regende en de lekkende dakgoot tikte ritmisch op de veranda. Hij keek zijn kamer rond die volhing met posters en afbeeldingen van zijn indianenstam. Hij had een mooie verzameling van werktuigen, schilden en speren. Het leek wel een klein museumpje. Veel dingen had hij in de loop der tijd gekregen of op de rommelmarkt gekocht. Zo was hij ook in het bezit gekomen van een oude fluit die ooit nog gebruikt zou zijn door een medicijnman. De trommel had hij van opa Tanoan gekregen. Op de vensterbank stonden een paar oude potten en in zijn vitrinekast lagen losse, gevonden potscherven.

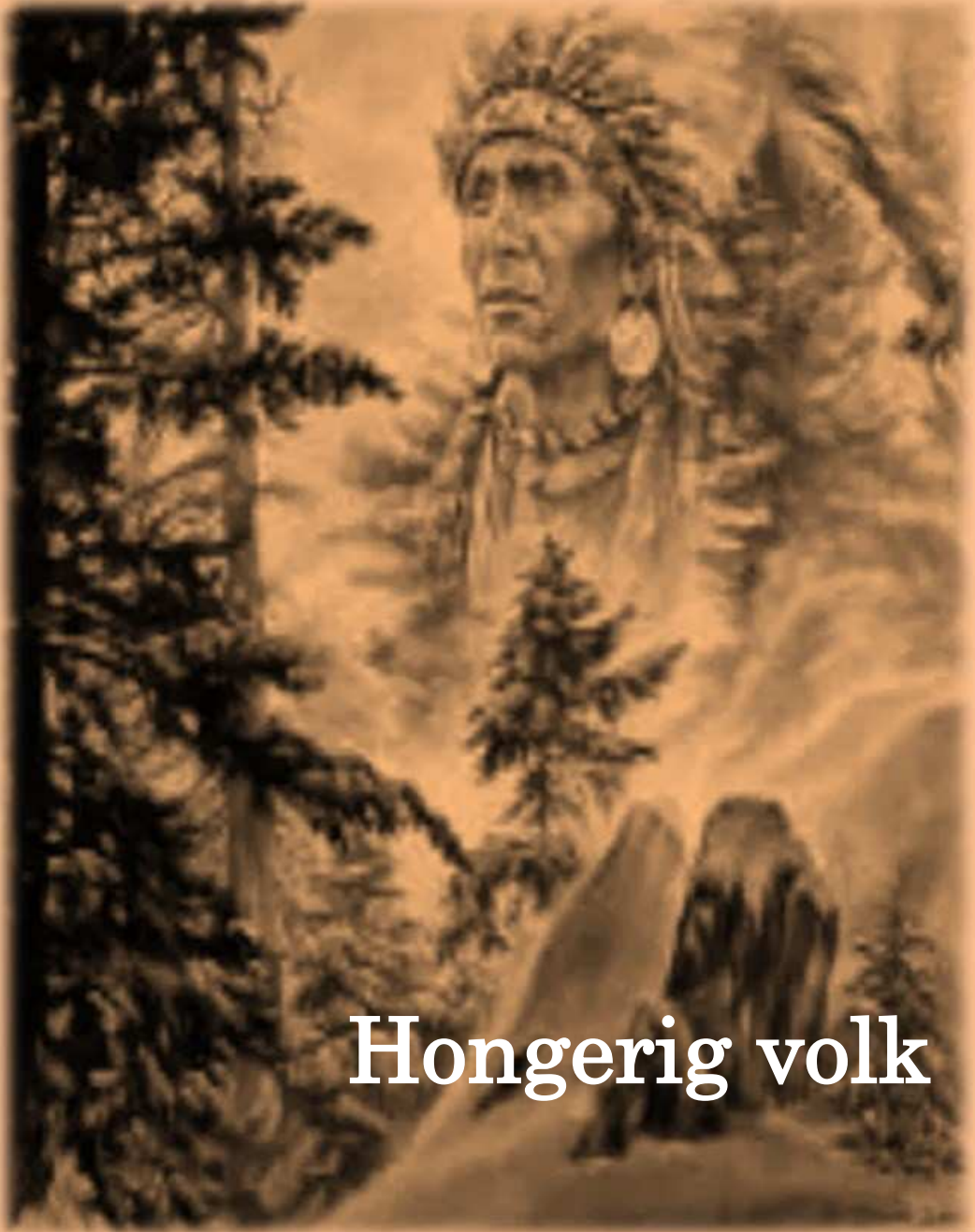
Tanoan had de tijd nog meegemaakt dat er indianen waren die nog echt als indianen leefden. Hij vertelde Little Hawk vaak over hun gezamenlijke afkomst. Met theatrale gebaren en stemverheffingen vertelde hij meeslepende en boeiende verhalen. Soms pakte hij de trommel erbij en begon hij te zingen en te dansen. Ademloos zat Little Hawk dan te luisteren en te kijken. Het waren meestal dezelfde verhalen. Over een hongerig volk en hoe ze uiteindelijk besloten om als een nomadenvolk te gaan reizen. En hoe moeilijk het was om zomaar tegen de gevestigde orde in te gaan. Tanoan zei dan met verheven stem: “Dohosan!

Blijf dichtbij jezelf. Je hart zal spreken met wijsheid.” Tanoan noemde Little Hawk altijd bij zijn indianennaam: Dohosan. Little Hawk was er nooit zeker van of zijn verhalen echt gebeurd waren. De overtuiging waarmee Tanoan zijn verhalen vertelde, bracht hem vaak aan het twijfelen. Waar of niet waar, het ging uiteindelijk over de waarde van zijn verhalen. Tanoan vertelde in zijn verhalen over de dilemma’s waar de leden van de stam voor stonden, de gesprekken die ze voerden voordat besluiten tot stand kwamen. De lange reis die nodig was om veranderingen te realiseren. Het waren terugkerende thema’s, telkens verteld vanuit een ander perspectief. Wat het allemaal precies inhield wist Little Hawk nog niet. Daar was hij nog te jong voor. Wat hij wél wist, was dat deze verhalen hem zijn hele leven bij zouden blijven. Hij voelde het als zijn opdracht om de verhalen over de geschiedenis van zijn voorouders door te vertellen. Aan wie wist hij nog niet, maar hij had er vertrouwen in dat hij dat voor elkaar zou krijgen. De trap kraakte en hij hoorde de voetstappen van Tanoan die moeizaam de trap besteeg. Verwachtingsvol naar welk verhaal er vanavond verteld zou worden, kroop Little Hawk vast wat dieper onder zijn dekens.

Indianen verhalen

1. Hongerig volk	7
2. Waarom wachten	19
3. Het eerlijke verhaal	27
4. Lege geesten	35
5. Waar naartoe?	43
6. Nieuwe horizon	51
7. Ontmoeting	59
8. Opnieuw	67

Hongerig volk

Hongerig volk

Er woei een krachtige, gure oostenwind over de prairie. De wolken hingen laag boven de uitgestrekte grijze vlakke. Zo nu en dan sneeuwde het lichtjes boven de verzameling tipi's. In de verte kon je een wolf horen huilen. De vogels hadden zich verstopt in het lage struikgewas en hielden zich stil. Krakend door het harde, bevroren gras liep één van de hoofdmannen richting de opening van de grootste tipi in het kamp. Binnen was het warm en rook het naar brandend hout en kruiden. De aanwezigen werden langzaam zichtbaar door het schijnsel van het knisperende vuur. Het was een mysterieus gezicht. Diep in gedachten verzonken zaten de

hoofdmannen van de andere clans te staren naar het vuur. Niemand sprak en er heerste een grimmige sfeer. De chieft zong met een diepe sonore stem in zichzelf. Het hoorde bij het ritueel om samen te zitten. Iedereen zat op zijn plaats op en onder de

huiden die rondom het vuur verspreid lagen. Kokopelli, de medicijnman, ratelde met zijn stok om het gezang van de chieft te ondersteunen. Af en toe zong een vrouw met hoge stem met de chieft mee. De stamraad hield een belangrijke bijeenkomst. Samen met chieft zaten de vier hoofdmannen bij elkaar rondom het vuur. Hoofdman Seminole keek strak voor zich uit en vermeed elk oogcontact met de chieft. Alleen Pitalshero keek met een krachtige blik naar de chieft in